
DEMOCRATIE

MOREEL AANGESPROKEN

VERANTWOORDELIJKHEID DOEN

BELANGENLOOS LUISTEREN

DOEL

Een visie op een responsieve
democratie.

VERANDERINGEN

Van juridische richtlijnen naar
zorgethische contextrijke
afwegingen

INGREDIENTEN ZAAIEN (INVESTEREN)

UITSLUITING INTERN EN EXTERN VOORKOMEN

- Geen scheiding tussen politiek en ehtiek, politiek is hoe waardeordelen georganiseerd worden, (huishoud boekjes zijn het voorbeeld, iedereen kan mee praten)
- Lokaal is net zo waardevol als landelijk, moraliteit is nooit neutraal!
- Ook mensen zonder (publiek) werk, moeten toegang tot het publieke debat krijgen.

DE ANDER HEB IK NODIG

- De ander zien
- De ander doet mij handelen
 - Responsiviteit
 - Krijgen

WELKE KENNIS MOETEN WE OOGSTEN?

PUBLIEKE WAARDEN

1. Kritische geluiden over basis behoeften= Vrijheid van meningsuiting, light!
2. Hoe leren mensen van elkaar? = Vrijheid om je te ontwikkelen een richting die jij zelf belangrijk vindt!
3. Wie zijn wij in contact met anderen (buitenland). Zonder de ander valt er niks te beleven!
4. Hoe oogsten we ervaringen? Verantwoordelijkheid voor elkaar zichtbaar maken!

HOE KOKEN WE GEZAMENLIJK IETS WAT WE DOOR KUNNEN SLIKKEN?

We passen het recept responsief aan op de omstandigheden.
Mensen zijn groots in hun aanpassingsvermogen en veerkracht!

UITSLUITING INTERN EN EXTERN VOORKOMEN

- Geen uitsluiting van ethische vraagstukken. Politiek is ook ehtiek. politiek is hoe waardeoordelen georganiseerd worden, (huishoud boekjes zijn het voorbeeld, iedereen kan mee praten)
- Geen uitsluiting van lokale kennis. Lokaal is net zo waardevol als landelijk, moraliteit is nooit neutraal!
- Ook mensen zonder (publiek) werk, moeten toegang tot het publieke debat krijgen.

Vanuit de zorgethische theorie is het uitgangspunt van onze huidige samenleving, namelijk dat de liberale persoon, vrij en onafhankelijk is, een probleem, omdat men vanuit dat perspectief de menselijke kwetsbaarheid niet mee rekent (Dodds, 2014). De menselijke kwetsbaarheid wordt meestal buiten de politieke arena gehouden, in theorieën over rechtvaardigheid wordt de menselijke afhankelijkheid niet in rekening gebracht. Susan Dodds ziet deze kwetsbaarheid wel en maakt een onderscheid tussen inherente en situationele kwetsbaarheid. Alle mensen zijn inherent kwetsbaar voor ouderdom, maar niet alle tachtigjarigen zijn afhankelijk van zorg. Dit hangt af van een heleboel (situationele) factoren (bv. genetisch, socio-economische status, sociale en welzijns ondersteuning). Ik stel voor dat de inherente kwetsbaarheid die ieder mens in periodes van zijn leven mee maakt, onze gezamenlijke verantwoordelijkheid zijn waarop geanticipeerd kan worden, terwijl de situationele kwetsbaarheid om een actieve hulpvraag van de kwetsbare vraagt, een vraag waar iedereen oog voor moet leren hebben.

Inherent kwetsbaar	Huidige disbalans	toekomst
- Water en voedsel	Te veel aanbod / te goed koop (wie betaald hier de rekening voor?)	Minder eten voor een betere, faire prijs. (vlees fabrieken, dat moet anders, rechten dier)
- Zorg als kind	Kinderopvang voor alle dagen is mogelijk. (de rechten van het kind, kunnen beter beschermd worden)	Niet alle dagen kinderopvangtoeslag vergoeden. (dit zegt niks over emancipatie, de man kan ook thuis blijven, maar familie moet er zijn. (betere start met langer verlof man, als hij vader wordt)
- Zorg als oudere	Ouderen opvang voor alle dagen is mogelijk + zorg indicatie voor opname is hoog, mensen komen zo in een zwak netwerk terecht. (inadequaate)	Geen huizen met alleen maar zware zorg indicatie meer. (dit verlaagt ook de werkdruk) + Meer verplichte familie participatie, binnen de opvang.
- Ziekte zonder gedrags oorzaak	Marktwerking in de zorg, zorgt voor oneerlijke zorg behandeling + verpleegkundige zorg, die	

	minder medisch is wordt niet gezien / betaald.	
- arbeidsongeschiktheid	Grote verschillen per sector	
- Relationale verbondenheid	Steeds minder tijd voor privé / professionele handelingen komen bij je thuis door mobile (betalen / app groepen / werken in de cloud)	

Kijken naar de situatie zoals die nu is, zien we dan dat sommige aspecten van de situationele kwetsbaarheid nu al te ver verondersteld en naar gecaterd worden door de overheid. In ons huidige toeslagen stelsel kun je bijvoorbeeld als niet Nederlands sprekend gezin, extra opvang krijgen (tegen zeer lage prijs) in een voorschool*, terwijl de vaststaande inherente kwetsbaarheid, steeds vaker ter discussie wordt gesteld of over wordt gelaten aan de vrije markt, denk aan de ouderenzorg.

Tronto signaleert dat het moeilijk is om over een juiste verdeling van verantwoordelijkheden te spreken, omdat er drie gebieden zijn waarop argumenten over verantwoordelijkheden door ons huidige neo-liberale denken buiten spel worden gezet. 1. Politiek doet zich voor als iets anders dan ethiek. 2. Lokale meer verbonden (partijdige, waarden) worden minder geacht dan 'neutrale' waarden. 3. Mensen die als 'vanzelfsprekend' meer in privé situatie verkeren worden niet gehoord of niet serieus genomen in een publiek debat.

DE ANDER HEB IK NODIG

- De ander zien
- De ander doet mij handelen
- Responsiviteit
- Krijgen (Afgeleid van Tronto's, 2015, 5 fasen van zorg)

Zonder eerst zelf actief een vraag te hebben geformuleerd bij een ander (de gemeente / overheid) zou je niks bij voorbaat al gegeven moeten worden, behalve dan een aantal basis zorg vragen. Dus geen bijstand / geen toeslagen/ kinderopvangtoeslag of hypotheek rente aftrek, zonder actieve vraag van de burger zelf. Waarbij hulp voor situationele kwetsbaarheid ook een tegenprestatie mag verwachten. De wijze waarop jij verantwoordelijkheid neemt, om de balans van iets ontvangen ook weer door iets bij te dragen level te trekken, kan verschillende vormen aan nemen, maar niet gebeuren in GELD.

'priveleged irresponsibility' is de term waarmee Tronto (2013) aangeeft dat op dit moment welgestelden hun zorg verantwoordelijkheden vaak afkopen. Denk aan bejaardentehuizen / kinderopvang / schoonmaak en afkopen van bardienst bij de sport vereniging. Dit zorgt voor uitholling van het publieke leven.

Je hebt niet alleen een verantwoordelijkheid naar je eigen vader of moeder om voor hem of haar te zorgen maar ook naar de stand en status van ouderen in het algemeen in ons land. Mensen die levenservaring hebben zijn waardevol, deze boodschap komt niet door als jou verantwoordelijkheid richting je ouders afgekocht wordt. (samenlevingsvormen waarbij meerdere ouderen kiezen om samen te leven en zorg in te kopen kan natuurlijk wel,

maar de verwachting van de samenleving, ten opzichte van de zoon of dochter van die oudere, zou hierbij nog niet ingelost zijn. De mogelijkheden zijn eindeloos en komen responsief tussen mensen tot stand. Niet voorbedacht. Wel verwacht.

De taak van de overheid zou kunnen zijn om het debat, of het showcasen van pijn punten en succes verhalen publiekelijk, maar met respect voor de betrokkenen te ondersteunen. Dit zou kunnen in Democratic challenge days!, per regio; festivals (met als doelgroep iedereen, dus zonder commercieel gewin) Dagen, om te eten, praten, discussiëren en te delen, herdenken wat mis ging en vieren wat loopt, met elkaar. Bedrijven zouden niet vertegenwoordigd moeten zijn op deze dagen, op geen enkele manier. (catering / afhaal ophaal en schoonmaak, zou onderdeel van de viering / kunnen zijn) (breng wat mee, ruimt wat op, ieder op zijn eigen verantwoordelijkheid) – de overheid, verzorgt het park, de hal, het water, de wc's.

De inhoud van het programma zou niet door de overheid samengesteld mogen worden, wel door politieke partijen, die namens gemeenten spreken. Hier aan vooraf gaand zou er ook een mini versie per politieke partij georganiseerd kunnen worden, zodat mensen zich in eerste instantie thuis voelen bij waar ze zijn, om wat zij belangrijk vinden te durven zeggen.

In de politiek is jezelf thuis voelen bij de ander, is niet verplicht, samenwerking wel.

1 x per jaar, een samenkomst met alle politieke partijen, (met afgevaardigden uit alle gemeente) op een democratic challenge day, landelijk. Waarbij publieke debatten plaats vinden, - en 6 onderwerpen voor een landelijk referendum, een week later worden neer gelegd. Deze debatten zijn live, via tv te volgen. Zo zou een goed werkend idee, via de lokale challenge day, naar de landelijke kunnen gaan naar een referendum, binnen een jaar. Als het idee in de lokale sneuvelde, zegt dat ook wat. Niet alleen over, de burgers maar ook over de lokale politiek, elke gemeente is verantwoordelijk voor het bij houden van welke ideeën zijn afge schoten of opgenomen, om elke 5 jaar verantwoording over af te leggen in het parlement. Dus elke partij, (krijgt voor elke gemeente die ze vertegenwoordigen (waar ze de meerderheid hadden) vragen in het parlement, om bevestigd te worden, dit gebeurd voor de verkiezingen. Elke partij krijg even veel tijd. (dan gaan de verkiezingen niet alleen over wat partijen willen doen, maar ook over wat ze gedaan hebben!)

Partijen, zijn pas een landelijke partij, als er in 6 gemeenten twee of meer afgevaardigden zitten. (Je wordt een afgevaardigde, als er in een gemeente 1600 mensen of meer op jou gestemd hebben. (Dit na ratio van het inwoners aantal) De mensen die de stemmen krijgen houden die stemmen, verbonden aan hun persoon, de mensen in de top van de partij zijn de mensen die de meeste stemmen kregen.

Geen systeem van belonen en straffen, maar van voeden en oogsten. Als er slecht gevoed is wordt er slecht geoogst.

Hier onder een mogelijke focus van de democratie om zich mee bezig te houden:

1. Het meeste geld naar zorg (water en voeding). Wat oogsten we van zorg? Vrede – rust – menselijke waardigheid
2. Dan naar educatie – Wat oogsten we van educatie? Vooruitgang en weerbare burgers, die leren van anderen
3. Dan naar infrastructuur (defensie) – Wat oogsten we van infrastructuur en defensie? Kracht snelheid en internationale relaties.
4. Dan naar handel – Wat oogsten we van handel? Interconnectedness (afhankelijkheid van andere landen, waarde toevoegen aan andere landen)

Goed, dit is nog maar een schets,...

Een democratie is ook niet iets om te bedenken maar iets om te doen.

Graag zou ik zo'n democratic challenge day, organiseren met de jongeren organisaties van de politieke partijen. Waarbij elke jongeren partij, eerst zijn eigen leden oproept, voor zo'n dag, onafhankelijk van elkaar. Met de vraag – wat moet er op de agenda.

En daarna een gezamenlijke challenge day, waarbij alle jongeren organisaties van de politieke partijen, met elkaar afstemmen wat de nieuwe visie van de regering zou moeten zijn.

Eventueel zouden zij ook het voorstel voor het hoofdelijk stemmen over kunnen nemen, als ze het aan durven. Dit lijkt mij essentieel om burgers weer betrokken te krijgen.

Door het toelaten van de marktwerking op veel essentiële gebieden van intrinsieke kwetsbaarheid, zoals de zorg en educatie, zijn burgers het vertrouwen in hun overheid kwijt geraakt. De overheid, veranderd de regels, terwijl wij de burgers dat zouden moeten doen. De overheid is er alleen maar als organisatorisch component, de inhoud, de ethiek, de moraal van het verhaal maken we samen.

De traditie van luisteren naar een anders, zonder dat je zelf een belang hebt in het onderwerp, wordt ook bijna nergens meer aangeleerd, of gezien. Terwijl, juist de luisteraar zonder belang, bij het vinden van een acceptabel alternatief voor meerdere uiteenlopende stemmen, doorslag geven kan zijn.

Aandacht en rolmodellen in het luisteren zonder belang, zouden gevonden en gekoesterd moeten worden.

Debatteren, zou bijvoorbeeld een nieuw vak op school kunnen worden of het oude vak maatschappijleer, zou weer nieuw leven in geblazen moeten kunnen worden. Maatschappij en media...

Welke geïnvesteerde media ken jij? (zonder winst oog merk?)